

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 15.Gf.40.093/2023/4.

A felperes: felperes (cím1).

A felperes képviselője: Dr. Noll Szandra Ügyvédi Iroda (cím6.; ügyintéző: dr. Noll Szandra ügyvéd).

Az alperesek:

I. rendű: alperes1 (cím3).

II. rendű: alperes2 (cím4).

Az alperesek képviselője: dr. Zengődi Roland ügyvéd (cím5).

A per tárgya: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló vezetői felelősség megállapítása.

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék.

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 18.G.40.525/2021/46-I.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes.

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 30.000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak 48.000 (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájának száma: 10032000-01070044-09060018.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 46-I. sorszámú ítéletével a felperes keresetét az I. és a II. rendű alperessel szemben elutasította; kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Nemzeti

Adó- és Vámhivatalnak 36.000 forint eljárási illetéket, továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 48.100 forint perköltséget.

[2] Az ítélet indokolásában ismertetett tényállás szerint a 2014. március 6. napján alapított adós társaság (a továbbiakban adós) önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője 2016. június 8. napjától 2020. július 6. napjáig alperes1 I. rendű, 2020. július 6. napjától az adós felszámolásának kezdő időpontjáig, azaz 2020. szeptember 8. napjáig alperes2 II. rendű alperes volt.

[3] A Szarvasi Járásbíróság a 2019. június 12. napján kelt, 1.G.20.211/2018/26. számú ítéletében kötelezte az adóst, hogy vételártartozás címén fizessen meg a felperesnek 13.807.716 forint tőkét, valamint ennek járulékait és 1.828.274 forint perköltséget. A Gyulai Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal a kiegészítéssel, hogy a viszontkeresetet elutasította. A felperes az önkéntes teljesítés elmaradása miatt végrehajtási eljárást kezdeményezett az adóssal szemben, amely nem vezetett eredményre.

[4] A Fővárosi Törvényszék a 2020. február 12. napján előterjesztett kérelem alapján megállapította az adós fizetéseképtelenségét és felszámolását főeljárásként elrendelte, felszámolóként az felszámoló1.-t jelölte ki. A felszámolóbiztos 2020. szeptember 10-én felhívta az adós vezető tisztségviselőjét a kapcsolat felvételére, továbbá tájékoztatta a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeiről. A felszámoló a felperes hitelezői igényét 22.791.121 forint összegben nyilvántartásba vette. 2021. április 7-én többek között arról tájékoztatta a bíróságot, hogy „az eljárásba a korábbi ügyvezető telefonon jelentkezett be”, de a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségeit még nem teljesítette.

[5] A Fővárosi Törvényszék az felszámoló1. felszámolót hivatalból felmentette, 2021. április 21-én új felszámolóként kijelölte az felszámoló2.-t, a felszámolóbiztosi teendőket felszámolóbiztos2 látta el. A korábbi felszámoló 2021. május 17. napján jegyzőkönyvet vett fel arról, hogy a felszámolási eljárás során keletkezett iratanyagot átadta felszámolóbiztos2nak, továbbá, hogy az eljárás során az ügyvezető fiával a kapcsolatot felvette, de a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségek teljesítése nem történt meg. A felszámoló 2022. október 19-én módosított zárójelentést nyújtott be a bíróságnak, amelyben rögzítette, hogy a felszámolási eljárás során kapcsolat jött létre az adós képviselőjével, az ügyvezető a tevékenységet záró mérleget többszöri felszólításra, határidő után készítette el. Az iratok átadása 2021. június hóban történt meg, ami akadályozta az eljárás általános szabályok szerinti lebonyolítását. A Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségek teljesítésére részben került sor, az adós a tevékenységet záró mérleget nem megfelelően állította össze, ugyanis az adós könyvelése - többek között - helytelen összegben (8.963.007 forint) tartalmazta a felperes követelését, a mérleg fordulónapján már felszámolási eljárás alatt lévő társasággal szembeni követelés után további értékvesztést nem számolt el az adós. Kérte, hogy a törvényszék a zárómérleget, valamint a záró vagyonfelosztási javaslatot hagyja jóvá, és az eljárást vagyon hiánya miatt egyszerűsített eljárással zárja le.

[6] A felperes 2021. április 9. napján keresetet nyújtott be az alperesekkel szemben, amelyben annak megállapítását kérte, hogy az alperesek az adós volt ügyvezetőiként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekének elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az adós vagyona 22.791.121 forinttal csökkent. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperesek fenti eljárásukkal a hitelezők 22.791.121 forint követelésének kielégítését teljes egészében megghiúsították. Keresetét a Cstv. 31. § (1) bekezdésére, a 33/A. § (1)-(3)-(5)-(9) bekezdéseire és a 83/A. § (4) bekezdésére alapította.

[7] Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját 2016. december 31. napjában jelölte meg, amely időpontot követően az adós likviditási rátája

1 alá csökkent. Az alperesek vagyonsökkenést előidézö magatartásaként hivatkozott arra, hogy a felszámoló felé nem számoltak el a vagyonnal, az adós iratanyagát nem adták át a felszámolónak, továbbá tevékenységzáró mérleget sem készítettek. E magatartásukat okozati összefüggésben állónak találta a hitelezök bejelentett és elismert igényei megtérülésének lehetséges megghiúsulásával. Indokolatlan üzleti kockázat vállalásának minősítette az adósnak a felperessel 2017-ben megkötött szerződését, figyelemmel arra a jogerös ítélettel alátámasztott tényre, hogy az alperesek nem kívánták kifizetni az adós felperes felé fennálló tartozását. Rámutatott: a Gyulai Törvényszék ítélete szerint a felperes teljesítése nem volt hibás; az adós folyamatosan likviditási problémákkal küzdött, ennek ellenére folytatta tevékenységét, holott a vezető tisztségviselöknek tudniuk kellett arról, hogy minden követelést nem tudnak az esedékességkor kielégíteni.

[8] A II. rendü alperes esetében kiemelte: az alperes elmulasztotta a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban szereplö kötelezettségeinek teljesítését, így öt terheli a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegetö helyzet nem következett be vezetői tisztségének időtartama alatt, vagy ha ilyen körülmény fennállt, vezetői feladatainak ellátása során a hitelezök érdekeit is figyelembe vette.

[9] Álláspontja szerint az adós vagyonsökkenését önmagában az a tény megalapozza, hogy a II. rendü alperes nem számolt el az adós vagyonával a felszámoló felé. A 2019. évi beszámoló szerint a cégnek 8.231e forint aktívája volt.

[10] A társaság saját tőkéje 2016-tól negatív volt. A Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyvezetőnek haladéktalanul intézkednie kell a taggyűlés összehívása vagy az ülés tartása nélküli döntéshozatal kezdeményezése iránt, ha tudomására jut, hogy a társaság saját tőkéje veszteség folytán a törzstőke felére csökkent. Az alperesek nem tették meg a szükséges intézkedéseket a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében. A közzétett mérlegekből megállapítható, hogy a vállalkozás folyamatosan veszteséget termelt. Az adós mindkét alperes vezetése alatt negatív saját tőkével rendelkezett, ezért felelőségük egyetemleges.

[11] Az I. rendü alperes felelőségét megalapozó magatartásként jelölte meg, hogy az adós képviselőjében eljárva a felperessel megkötött szerződéssel indokolatlan kockázatot vállalt, mivel már ezt megelőzően is végrehajtási eljárás volt folyamatban az adóssal szemben, így az alperesnek tudnia kellett, hogy a vételárat az adós nem tudja megfizetni. Felróható magatartásként hivatkozott továbbá az I. rendü alperes esetében arra, hogy a 307 tonna tönkölybúza ellenértékét az adós nem fizette meg, illetve az árut nem adta vissza a felperesnek; a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségeit elmulasztotta; mivel a vállalkozás folyamatosan veszteséget termelt, az I. rendü alperes által végzett „üggyvitel” veszteséges volt.

[12] A II. rendü alperes esetében kiemelte: az alperes nem helyezte letétbe és nem tette közzé az adós 2020. évre vonatkozó tevékenységet záró mérlegét, valamint elmulasztotta a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti iratátadási kötelezettségét. Ezzel a magatartásával megghiúsította annak lehetőségét, hogy a hitelezök tájékozódjanak az adós ügyvezetői tevékenysége alatt folytatott tevékenységéről, annak eredményéről, illetve az adós vagyonáról. Álláspontja szerint a vagyonsökkenést önmagában az a tény megalapozza, hogy a II. rendü alperes nem számolt el teljeskörűen az adós vagyonával a felszámoló felé. A 2019. évre vonatkozó beszámoló szerint a cégnek 8.231e forint aktívája volt, a késedelmesen leadott 2020. évi mérlegben 4.638e forint aktív szerepelt. A 2016-os mérleg fordulónapján, a fizetéseképtelenséggel fenyegetö helyzet bekövetkezésekor 17.532e forint aktívával rendelkezett az adós, a felszámolási eljárásban viszont egy hitelezői igény sem térült meg.

[13] Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték. Előadták: a felszámolás elrendeléséről szóló végzés 2020. szeptember 8-án jelent meg a Céglőnyben, az bank Bank szeptember 9-én törölte a számlához való hozzáférésük lehetőségét, így az augusztus havi banki kivonatot nem tudták letölteni. A vezető tisztségviselő arról tájékoztatta a felszámolót, hogy a korábbi évek könyvelését át tudja adni, de a felszámoló az iratokat egyben, a zárómérleggel együtt kívánta átvenni, meghatalmazta a korábbi ügyvezetőt a banki ügyintézésre, de ez sem vezetett eredményre, mert a felszámolóbiztos nem rendelkezett a banknál aláírási kartonnal. A kivonatok ügyében többször érdeklődtek, majd 2021. február végén azt az információt kapták, hogy az felszámoló1. elvesztette a felszámolási jogosultságot és az bank Bankot sem tudta addig „elintézni”. A teljes könyvelési anyagot 2021. június 23. napján adták át felszámolóbiztos2 felszámolóbiztosnak.

[14] Állították, hogy az adóst a legjobb szakmai tudásuk szerint vezették, csak kereskedelmi tevékenységet folytattak, mindenre határidőn belül válaszoltak, felelőtlen döntéseket nem hoztak, hitelük nem volt. A számviteli rendet soha nem sértették meg, az adóbevallásokat időben beadták. A 2020. év eleji COVID-járvány a kereskedelmet leállította, ami miatt az adós tevékenységét nem tudta folytatni. Jogszabályi kötelezettségeiknek eleget tettek, olyan mulasztást nem követtek el, ami a hitelezők kielégítését veszélyeztette volna.

[15] A társaság jegyzett tőkéje 2017. évre már pozitív lett volna az év közben megkötött szerződések alapján, de ez részben a II. rendű alperes transzplantációs műtétje, részben pedig a felperes miatt nem következett be. Ezt követően a gabonakereskedés teljesen megállt, továbbá a felperes hibás teljesítése miatt a bécsi bíróság az adóst marasztalta, ezt az ítéletet azonban a Gyulai Törvényszék teljesen figyelmen kívül hagyta.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az I. rendű és a II. rendű alperesekkel szemben megalapozatlannak ítélte.

[17] A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) hatályos 33/A. § (1), (3), (4), (5) bekezdései, a 31. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjainak ismertetését követően, többek között megállapította, hogy az adós éves beszámoló letétbehelyezési, illetve közzétételi kötelezettsége 2019. évig teljesült, az I. rendű alperes vezetői tisztsége 2020. július 6. napján megszűnt, így a 2020. évi beszámoló elkészítésével kapcsolatosan további kötelezettsége nem volt. Ebből következően a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy az I. rendű alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona a felperes által megjelölt összegben csökkent.

[18] Az adós mérlegadatai (2015-2019.) alapján megállapította, hogy az adós a 2016-os üzleti év fordulónapjától, azaz 2016. december 31-től kezdődően nem rendelkezett a fennálló kötelezettségeinek teljesítéséhez elegendő likvid vagyonnal, így a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete az I. rendű alperes vezetői tisztségének időtartama alatt bekövetkezett.

[19] A felperes által megjelölt magatartásokat (a felperessel megkötött szerződéssel indokolatlan kockázatot vállalt, a 307 tonna tönkölybúza ellenértékét a felperes részére az adós képviselőjében nem fizette meg, azt nem is állt szándékában teljesíteni, illetve az árut nem adta vissza; nem tette meg a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pontja szerinti intézkedéseket; a vállalkozás folyamatosan veszteséget termelt, „ami ügyviteli veszteség volt”) nem találta alkalmasnak az I. rendű alperes felelősségének megállapítására. Kiemelte: további adatok hiányában nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes már a szerződéskötés időpontjában

tisztában volt azzal, hogy az adós a vételárat nem fogja kiegyenlíteni, hiszen nyilatkozatából következően azt a vevőtől befolyó ellenértékből kellett volna kielégíteni; a törvényes képviselő mulasztása (taggyűlés összehívása) nem áll közvetlen okozati kapcsolatban a társaság vagyonának csökkenésével, az ugyanis a vezető tisztségviselő intézkedésének hiányára közvetlenül nem vezethető vissza. A folyamatos veszteséges működésre hivatkozás körében a felperes további konkrét ügyvezetői felróható magatartást nem jelölt meg.

[20] A II. rendű alperes vonatkozásában felszámolóbiztos¹ (a korábbi felszámolóbiztos) tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felszámolóbiztos iránymutatását követve a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti 30 napos határidőt követően tett eleget kötelezettségeinek, így a határidő neki felróható elmulasztása az felszámoló¹. felszámoló eljárásának időtartama alatt - további adatok hiányában - nem állapítható meg. felszámolóbiztos² tanúvallomása és a felszámoló módosított zárójelentése alapján megállapította, hogy a II. rendű alperes a jogszabály szerinti kötelezettségeit csak részben, hiányosan, nem megfelelően, nem teljeskörűen teljesítette, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés szerint neki kell bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Ebben az esetben nem tényállási elem a vagyonsökkenés, illetve a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés, de a felperesnek kell bizonyítania a vezető tisztségviselőt terhelő mulasztást.

[21] Rögzítette: a felperes a II. rendű alperes felelősségét megalapozó tényként jelölte meg, hogy a vezető tisztségviselő nem helyezte letétbe és nem tette közzé az adós 2020. évre vonatkozó tevékenységzáró mérlegét, valamint elmulasztotta a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti iratátadási kötelezettségét. Ezzel a magatartásával megghiúsította annak áttekintését, hogy ügyvezetői tevékenysége alatt milyen tevékenységet folytatott az adós és annak milyen eredménye volt, továbbá az alperes mulasztása miatt a társaság vagyonára vonatkozó adatokat sem lehetett vizsgálni. Ezen túl a vagyonnal sem számolt el a felszámoló felé.

[22] Kifejtette: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése a vezető tisztségviselőnek azt a mulasztását kívánja szankcionálni, amelyet a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követő időben tanúsít, és amely a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyásával a gazdasági társaság vagyonát csökkenti. A felszámolás kezdő időpontját követően azonban a társaság vagyonával kapcsolatosan már nem tehet jognyilatkozatot, így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében felsorolt kötelezettségek már nem a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet fennállása alatt, hanem a felszámolási eljárás időtartama alatt terhelik a vezető tisztségviselőt. Ezért a felperes által megjelölt mulasztás a II. rendű alperesnek a hivatkozott jogszabály szerinti felelősségét nem alapozza meg.

[23] Végezetül rögzítette: a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárás elmulasztásával kapcsolatos álláspontját korábban már kifejtette, a felperes a II. rendű alperes jogellenes magatartása körében további tényelőadást nem tett.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását, az alperesek felelősségének a kereset szerinti megállapítását és az alperesek perköltségben marasztalását kérte.

[25] Előadta: az I. rendű alperes vonatkozásában megjelölt magatartások alapján felelőssége megállapítható, az I. rendű alperes ugyanis nem vitatta azt a tény, hogy eljárása során nem a hitelezők érdekét vette figyelembe. A 2023. január 24. napján megtartott

tárgyaláson ugyanis a következő nyilatkozatot tette: „Az adós érdekeit vettem figyelembe, amikor nem fizettem ki a felperesnek az ellenértéket... Nyilatkozatomat azzal pontosítom, hogy a adós társaság érdekeit vettem figyelembe, amikor nem fizettem ki a felperest, mivel viszontkeresetem volt vele szemben benyújtva.” Álláspontja szerint az indokolatlan üzleti kockázat körébe tartozik, hogy az I. rendű alperes a felperes kifizetését attól tette függővé, hogy saját magának sikerül-e haszonnal tovább értékesíteni a tönköltyűbúzákat. E magatartással összefüggésben áll a vagyonsökkenés, hiszen az I. rendű alperes az adós vagyont csökkentette azzal, hogy a felperes felé tartozása lett, ugyanakkor e magatartás összefüggésben áll azzal is, hogy a felperes követelésének kielégítése teljes mértékben meghiúsult. Az I. rendű alperes fenti ügylettel kapcsolatban álló, felróható magatartása az is, hogy a tönköltyűbúza nem került vissza a felpereshez.

[26] Álláspontja szerint közvetlen okozati összefüggésben áll a vagyonsökkenéssel, illetve a hitelezői követelések kielégítésének meghiúsulásával, hogy az alperesek elmulasztották megtenni a szükséges, Ptk.-ban rögzített intézkedéseket, amikor az adós saját tőkéje a jegyzett tőke felére csökkent. E körben hivatkozott felszámolóbiztos² tanú nyilatkozata, amely szerint „határozatok tára nem volt az iratok között.”

[27] Az I. rendű alperes által folytatott „veszteséges ügyvitel” szintén vagyonsökkenést, illetve a hitelezői igények kielégítésének meghiúsulását eredményezte. Rámutatott arra is, hogy az I. rendű alperes a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében szereplő kimentési okokra nem hivatkozott, mindössze az volt a védekezése, hogy a felperes hibásan teljesített.

[28] A II. rendű alperes vonatkozásában kiemelte: felszámolóbiztos² felszámolóbiztos a módosított zárójelentésben részletesen ismertette, hogy az alperes milyen kötelezettségeknek nem tett eleget, így - többek között - a késedelmes (a kereset benyújtását követő) iratátadás akadályozta a felszámolás rendes szabályok szerinti lebonyolítását; a tevékenységet záró mérlegben hibás adatok szerepeltek; a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségeknek csak részben tett eleget a II. rendű alperes; az alperesek szándékosan téves információkat adtak a felszámolóbiztosnak a hitelezői igényekkel összefüggésben. Mindezekre tekintettel, esetében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

[29] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés] marasztalását kérték.

[30] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései, jogi álláspontja is megalapozott. Rámutattak: az elsőfokú bíróság „kiterjedt” bizonyítást folytatott le, a meghallgatott tanúk vallomását helytállóan értékelte.

[31] A fellebbezés az alábbiak miatt nem alapos.

[32] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által megjelölt magatartások nem alapozzák meg az alperesek felelősségét, így helytállóan utasította el a keresetet. Az ítéltábla a döntés jogi indokaival e vonatkozásban egyetért, azokra megismétlésük nélkül hivatkozik.

[33] A fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki:

[34] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő bizonyítási szabály {Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)–d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette} az ítéltábla álláspontja szerint a II. rendű alperes esetében sem alkalmazható. A felszámoló ugyanis a módosított zárójelentésben vagyonhiányra hivatkozva kérte a felszámolás egyszerűsített szabályok szerinti befejezését, a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségek nem megfelelő teljesítése körében pedig kizárólag arra hivatkozott, hogy a tevékenységet záró mérleg hibás adatokat tartalmazott.

[35] A fenti jogszabályi rendelkezésben éves beszámoló szerepel, amely nem azonosítható a felszámolás kezdő időpontját megelőző napra, a felszámolás kezdő időpontját követően elkészítendő, töredékévről szóló tevékenységet záró mérleggel. A hitelezők tájékoztatására az éves beszámoló szolgál, ezért annak nem vagy nem megfelelően teljesített letétbe helyezése, közzététele vonja maga után a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő bizonyítási szabály perben történő alkalmazását.

[36] Ezzel szemben a tevékenységet záró mérleg kizárólag azt a célt szolgálja, hogy a felszámoló a felszámolás kezdetén abból kiindulva felmérje az adós vagyoni helyzetét [Cstv. 46. § (1) bekezdés], illetve elkészítse a felszámolási nyitó mérleget, s ennek megfelelően felszámolási ütemtervet készítsen [Cstv. 46. § (2) bekezdés]. Az adott ügyben egyébként a felszámoló által tévesnek minősített adatok nem a hitelezők kielégítésére szolgáló aktív vagyoni (eszközöket) vonatkoztak, hanem a hitelezői igényekre, amelyek a hitelezői igénybejelentésen keresztül érvényesülnek a felszámolás során; továbbá a felszámoló a rendelkezésére álló iratok alapján azokat korrigálta.

[37] Az adott ügyben a fentiek alapján a II. rendű alperes vonatkozásában a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő mulasztás nem volt megállapítható, a felperesnek kellett a perben bizonyítani, hogy a II. rendű alperes felróható (hitelezői érdekeket sértő) magatartásának következtében az adós vagyona csökkent, illetve a hitelezők követelésének teljes mértékben való kielégítése megghiúsulhat. Ilyen magatartásként a felperes kizárólag a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárás elmulasztására hivatkozott, ezt pedig az ítéltábla, egyetértve az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi állásponttal, szintén nem találta a II. rendű alperes felelősségét megalapozó magatartásnak.

[38] A vagyoncsökkenés körében kizárólag az adós aktív vagyonának [Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pont] csökkenése vehető figyelembe, a felperes e körben csupán a vagyon változásának összegszerűségére vonatkozó tényállítást tett, azonban ezzel összefüggésbe hozható, konkrét vagyoncsökkentő magatartást egyik alperes vonatkozásában sem jelölt meg.

[39] Az elsőfokú eljárás iratai szerint a II. rendű alperes - a Fővárosi Ítéltábla 15.Gpkf.43.908/2021/2. számú határozata alapján - vagyoni biztosíték címén 8.231.000 forintot az elsőfokú bíróságnál letétbe helyezett. A Cstv. 33/A. § (10) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak kell intézkednie a biztosíték visszautalása érdekében.

[40] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolás fenti kiegészítésével - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizesse meg az alpereseknek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

[42] A Pp. 101. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint feljegyzett, 48.000 forint fellebbezési illeték államnak történő megfizetésére, a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2023. szeptember 13.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)